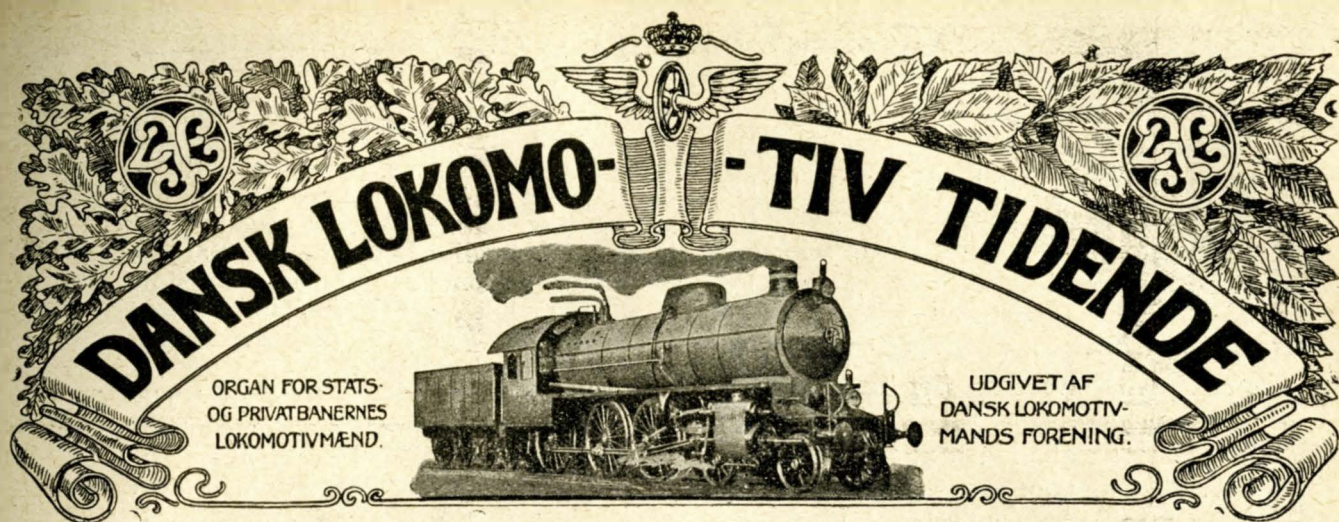

22. Aarg. Nr. 16.

Redigeret af C. M. CHRISTENSEN

16. August 1922.

LOKOMOTIVTJENESTEN VED SYDGRÆNSEN

Vi husker endnu temmelig tydeligt den Opfordring, der udsendtes til Statsbanernes Tjenestemænd fra Generaldirektoratet, da der var Tale om Besættelse af Pladserne i Sønderjylland. Man forlangte alle mulige Kvalifikationer af dem der ønskede at komme til det genvundne Land og som en af de vigtigste krævede man at de paagældende skulde føre en saadan Omgangsform, at Tjenestemændene kunde samarbejde paa den bedst mulige Maade og derved bidrage til at gøre den danske Styrelse for Landet populær. Herimod kunde der ikke fra Tjenestemændenes Side gøres nogen Indvendinger, det var jo frivillig at søge derned og Hensigten var for saa vidt god nok.

Hvorvidt man har anvendt den samme Fremgangsmaade ved Besættelse af de overordnede Stillinger, ser vi os ikke i Stand til at oplyse om, men Sandsynligheden taler for at Kravene ikke har været mindre, og det maa antages, at naar de skarpe Betingelser stilledes i Henvendelsen til de underordnede Tjenestemænd, er formentlig ikke mindre skarpe Betingelser stillet til de overordnede. Vi vil ogsaa tro, at Administrationen i Almindelighed har været heldig med Embedsbe-

sættelserne dernede, hvad man har al Grund til at glæde sig over, men i et Tilfælde har det skortet paa Agtpaagivenhed i bemeldte Henseende, nemlig ved Udnævnelsen af Ing. Hersom som Sektionschef, thi der har været Gnidninger fra den første Dag han begyndte sin Virksomhed dernede og disse Gnidninger synes der ikke at være Mulighed for at faa bragt til Ophor. Man kan ikke bruge den Forklaring at Manden var fuldstændig uprovet og at man derfor var i fuldkommen god Tro, da han sendtes derned og at man maatte antage, at alt nok vilde forme sig paa bedste Maade. Nej, der var i Virkeligheden tydelige Tilkendegivelser fra en kortvarig Funktionstid paa Sjælland, at Ing. ikke egnede sig til Arbejdet i Marken og at han fuldstændig savnede Forstaaelse af at omgaas Tjenestemændene i den praktiske Jernbanetjeneste og det vilde være omtrent som at vinde den store Gevinst i Lotteriet, hvis der i dette Forhold skulde være sket en glædelig Forandring. Det var derfor ogsaa med mistænksomme Blikke at vi bemærkede denne Udnævnelse og vor Mistro til, at Mandens Omgangsform overfor de ham undergivne Tjenestemænd skulde være undergaaet en heldig Forandring, viste sig fuldstændig berettiget. Det synes derimod at være saaledes, at han efter at have følt

sig fast i Sædlen, stadig optræder paa en saadan Maade, at han udæsker Personalet daglig, snart paa en Maade, snart paa en anden Maade, uden at det er mulig at nævne store Sager, man kunde fristes til at sige, som det er værd at rejse sig for, men stadig disse evindelige Knappenaalestik, der til syvende og sidst gør Tjenesten til et Helvede for den underordnede Tjenestemand.

Det er ganske klart, at saadanne Forhold absolut ikke er i Statsbanernes Interesser, og at Forholdene maa forbedres enten paa den ene eller den anden Maade. Det kan vel heller ikke undgaas, at Befolkningen bliver kendt med at der bestaar et saadant spændt Forhold mellem Ingeniøren dernede i Sønderjylland og Lokomotivmændene, og set i Sammenhæng med den senere Tids meget kedelige Forhold paa andre Omraader Syd for den gamle Grænse kan det maaske bevirke en uheldig Dom over dansk Administration, der vel iøvrigt i alle andre Henseender er upaaklagelig.

En saadan uheldig Dom over Embedsmændene i Sønderjylland burde det ikke tillades Ingeniøren at fremkalde, hvorfor en Forandring bør finde Sted.

PROTOKOL

over

Forhandling mellem Generaldirektoratet for Statsbanerne og Jernbaneorganisationernes Fællesudvalg Tirsdag den 13. Juni 1922 Kl. 10 Fm.

Forhandlingsemne: Ændringer i Uniformsregulativet.

Tilstede var for Generaldirektoratet: Kontorchef Jacobi, kst. Fuldmægtig Høgs-gaard og kst. Kontrolør Lassen.

For Fællesudvalget: Lokomotivfører Rich. Lillie, Lokomotivfører C. M. Christensen, Forretningfører Ch. Petersen, Overportør O. Andersen, Pudserformand Christiansen, Kontrolør Ohmeyer, Togfører Schlander og Assistent C. A. Gustavsen.

Sidstnævnte førte Protokollen.

Kontorchef Jacobi indledede Forhandlingen med at byde Fællesudvalgets Repræsentanter Velkommen. Forstod at Organisationerne ikke var begejstrede for det foreliggende Forslag fra Administrationen, som imidlertid maatte holde sig til Sparekommissionens Forslag. Administrationen vilde være lydhør for Ønsker om rimelige mindre væsentlige Ændringer i det forelagte Forslag.

Lillie: Personalet har ikke givet Tilslutning til Forandring i de gældende Regler, men har ønsket et Udvalg nedsat til at undersøge hele Spørgsmaalet, ligesom Personalets Repræsentanter i Sparekommissionen heller ikke har tiltraadt Forslaget. Foreslaar derfor, at et Uniformsudvalg nedsættes, og at dette behandler hele det foreliggende Forslag, navnlig da kun Ønsker om mindre Ændringer kan ventes imødekomne ved Forhandlingen i Dag.

Kontorchef Jacobi: Det snævrere Udvalg, som er antydnet i Generaldirektoratets Skrivelse af 3. ds. skulde kun beskæftige sig med Uniformernes Udseende for de forskellige Lønningsklasser o. lign., selve Hovedsagen har været behandlet i 2 Kommissioner, hvorfor man nu maa have Ændringerne gennemførte.

Lillie: Vil paapege, at Organisationerne har hævdet, at Sparekommissionen har savnet saglig Indsigt. Hele Beklædnings-spørgsmaalet er nøje knyttet til Fastsættelsen af Lønningerne, hvorfor de foreslaaede Ændringer faktisk er ensbetydende med Lønforringelse. Maa fastholde Ønsket om, at hele Spørgsmaalet behandles i Udvalget.

Kontorchef Jacobi: Sagen har været drøftet i Statsbaneudvalget og senere i Sparekommissionen, og Personalet var dog repræsenteret i begge.

Ch. Petersen: Det er rigtigt, men i Statsbaneudvalgets Underudvalg, som behandlede Uniformsleveringen, var der ingen Repræsentant for det Personale, der er normeret med Uniform. Jeg er sikker paa, at hvis Statsbaneudvalgets Flertal havde haft tilstrækkeligt Kendskab til den Brug, der gøres af Uniformen, saa vilde Resultatet være blevet anderledes. Oversparekommissionen kunde ikke forbedre et Spareudvalgs Betænkning. Det er en Kendsgerning, at Stofkvaliteten er langt ringere end i de andre Etater, hvorfor Brugsterminerne ikke kan forlænges. Vi er i det Hele taget saa slet stillede med Hensyn til Kvalitet og Terminer, at Or-

ganisationerne ikke kan være med til at sanktionere de foreslaaede Ændringer. Organisationerne har haft altfor kort Tid til at behandle et saa omfattende og betydningsfuldt Spørgsmaal som dette er. Derfor bør Forslaget henvises til et særligt Udvalg, hvor en sagkyndig Undersøgelse vil kunne afgive et godt Grundlag for videre Forhandling.

Kontorchef Jacobi: Hvis Kvaliteten var i det væsentlige ens inden for de forskellige Etater, kunde saa Terminerne ogsaa være ens?

Lillie: Arbejdets Art bør dog ogsaa tages i Betragtning.

Ch. Petersen: Postvæsenets Regulativ byder bedre Stof og kortere Tidsrum end det, der gives os. Forslaget her er forfejlet og stillet paa Grundlag af Postsparekommissionens Betænkning, der viste sig ikke at kunne holde. Vi maa kræve saa lang Tid, at en grundig Undersøgelse kan finde Sted.

Kontorchef Jacobi: Paa hvilke Punkter menes Terminerne at være for lange?

Ch. Petersen: Den Tid, der er foreslaaet længere end et Aar for Jakker og Frakker, er f. Eks. for meget, og som Helhed er det foreslaaede ikke et Forhandlingsgrundlag, dertil byder det paa alt for store Forringelser. Statsbanerne har i Tidens Løb forringet Uniformerne saa meget, som man overhovedet kan, baade hvad Kvalitet og Forarbejdning angaar.

Kontorchef Jacobi: Kunde ikke erkende Rigtigheden heraf; det viser sig jo dog ogsaa, at adskillige af Personalet kan sælge deres Uniform.

Ch. Petersen: Det vil jeg ikke bestride; men det er jo individuelt hvor meget eller hvor lidt man slider paa sit Tøj, og man sælger dog ogsaa civilt Tøj.

Lillie: Jeg vil gøre opmærksom paa, at siden Finansloven for 1919—20 er der en aarlig Bevilling til Levering af Uniform til Lokomotivpersonalet, men der er kun leveret 1 Sæt siden 1919.

Kst. Kontrolør Lassen: Første Levering skulde, uanset hvornaar Udleveringen til Personalet fandt Sted, gælde for Aaret 1920 og næste for Aaret 1922, det er saaledes denne sidste der mangler, og Forsinkelsen af denne skyldes hovedsagelig, at et betydeligt større Antal Lokomotivførere end paaregnet har forlangt Jakke af Sommerstof (Mandarintøj) i Stedet for af Vinterstof (Underofficersklæde).

Kontorchef Jacobi: Dette Spørgsmaal skal blive nærmere undersøgt.

Ohmeyer: Statsbanerne er selv interesserede i, at Personalet er forsynet med en Beklædning, der yder virkelig Beskyttelse mod ublidt Vejrlig og derved virker forebyggende mod Sygdom. Vil mene, at Meddelelser om Salg af Uniformer er stærkt overdrevne og tilbyder at fremvise en Togførerkappe, som den ser ud efter 3 Aars Brug.

Kontorchef Jacobi: Jeg kan ikke optage en Detaildebat angaaende Varigheden, da det maa forudsættes, at dette Forhold er grundig undersøgt. Maatte anmode Fællesudvalget om at fremkomme med eventuelle positive Modforslag overfor Administrationens Forslag.

Schlænder: Som Grund til Salg af Uniformer kan anføres, at Leverancen ikke skete regelmæssig under Krigen, men at Personalet undertiden fik leveret 2 á 3 Sæt paa een Gang. Dette medførte, at Personalet i stor Udstrækning maatte slide paa civile Klæder i de Perioder, hvor Uniformerne udeblev, medens der til Genæld kunde sælges noget, naar Leveringen fandt Sted. Har medbragt en Vinterkappe og en Regnfrakke, der har været brugt i 3 Aar, og ønsker derved at paa-vise, at man ikke kan være sammelig paa-klædt, saafremt Brugstiden forlænges. Vil ogsaa gøre opmærksom paa, at Stofkvaliteten er blevet betydelig forringet i Løbet af Aarene.

Kontorchef Jacobi: Jeg lægger ikke afgørende Vægt paa de stedfundne Salg af Uniform; men den almindelige Mening er, at de nugældende Leveringsterminer er for korte ogsaa under Hensyn til, at Tjenestetiden er bleven betydelig nedsat.

Schlænder: Togpersonalet har ikke faaet kortere Tjenestetid. (Foreviste en Prøve af det Stof, som blev leveret i 1922).

Lillie: Kan man ikke enes om, at der nedsættes et Udvalg med den Opgave, for det første at foreslaa Kvalitet og Leveringsterminer, og for det andet at behandle Spørgsmaalet om Distinktioner m. v.

Kontorchef Jacobi: Jeg har ikke Bemyndigelse til at indgaa herpaa. Kan Organisationerne ikke fremsætte et Modforslag?

Ch. Petersen: Selv om Statsbanerne og Ministeren bestemmer, at saadan skal det være, vil Spørgsmaalet blive ved at leve. De Ændringer i det nugældende Regulativ, som vi kan gaa med til, er saa smaa, at vi ingen Grund har til at fremsætte dem,

med mindre en saglig Forhandling og en virkelig Undersøgelse kan finde Sted. Det er konstateret i Sparekommissionen, at Statsbanerne er afgjort langt de billigste, hvad angaar Udgifterne til Uniformslevering, og det er meget store Beløb, det drejer sig om; dette skyldes dels, at Forarbejdningen foregaar ved Hjælp af Tugthusfanger eller hos store Klædegrossere, og dels, at man for de største Personalgrupper anvender det farveligste Stof, der findes.

Kontorchef Jacobi: Jeg vil da resumere Forhandlingen derhen, at Organisationerne mener, at man paa alle Punkter bør bevare de nugældende, medens Administrationen i det store og hele maa henholde sig til Statsbancudvalget og Sparekommissionens Forslag, og derfor kun kan give Indrømmelser paa enkelte mindre væsentlige Punkter, for saavidt saadanne skønnes rimelige.

Ch. Petersen: Vi vil gerne gaa med til en Revision, men fastholder Ønsket om en saglig Undersøgelse i et Udvalg.

Lillie: Det er ikke vor Mening, at Udvalgets Indstilling skal være intetsigende; men vi ønsker en sagkyndig og grundig Undersøgelse, og vi er sikker paa, at det vil være en Fordel for alle Parter.

Kontorchef Jacobi: Jeg kan ikke indse, at der kan opnaas noget ved Nedsættelse af et saadant Udvalg; men jeg maa protestere imod Paastand om, at Generaldirektoratet ikke vil forhandle. Paa den anden Side mener jeg ikke, at der kan forhandles om Hovedsynspunkterne med Hensyn til Terminerne, og dette har vist heller ikke været Statsministerens Mening.

Ch. Petersen: Organisationerne har ikke givet noget som helst Tilsagn om Tilslutning.

Ohmeyer: En Drøftelse af Terminerne kan vi ikke afskære os fra.

Kontorchef Jacobi: maatte stadig kræve Fællesudvalget henvist til at fremsætte motiverede Forslag.

Ch. Petersen: De stillede Forslag er absolut urimelige.

Kontorchef Jacobi: Ønsker Fællesudvalget en begrænset Tid til at fremkomme med et Modforslag?

Ch. Petersen: Vi skal komme med et Forslag, som vi mener er et Forhandlingsgrundlag, idet vi dog stadig maa holde for, at et Udvalg bedst vil kunne fremskaffe alle Oplysninger, og jeg ønsker at fastslaa, at der ikke vil være ret mange

Penge at vinde, hvis man ikke vil gaa Personalet for nær.

Lillie: Fællesudvalget ønsker dette Udvalg nedsat, og vi er paa det rene med, at det, der er fremkommet her i Dag, berettiger dette Ønske. Kun subsidiaært gaar vi ind paa at fremsætte et Modforslag, da vi stadig ønsker en saglig Undersøgelse.

Ohmeyer: Grundlaget bør dog ikke ligge fastere her, end hvis Forhandlingen var ført med Statsministeren.

Kontorchef Jacobi: Statsministeren vilde formentlig for de væsentligste Punkters Vedkommende føle sig bunden af Sparekommissionens Betænkning.

Ohmeyer: Er det da en Lapsus, at Pakhusmestrene ikke fremtidig skal normeres med Uldtrøje?

Kontorchef Jacobi: Det er et af de Spørgsmaal, der kunde tales om.

Schlænder: Vil henstille, at der til Togpersonalet leveres Uldveste i Stedet for Uldtrøjer.

Kontorchef Jacobi: udtalte, at Fællesudvalgets principale Ønske: Nedsættelse af et Udvalg til Behandling af Termin og Kvalitet ikke kunne imødekommes, og gik derfor ud fra, at Fællesudvalget vilde fremkomme med et Forslag.

Lillie: Af Hensyn til vore Kongresser tør vi ikke love at kunne fremkomme med noget i denne Maaned.

Kontorchef Jacobi: Turde af Hensyn til Ønskeligheden af at undgaa Forsinkelse ved de kommende Uniformsleveringer ikke give længere Frist. Kan der ikke sættes saa megen Fart paa, at vi kan faa det inden Udgangen af denne Maaned?

Lillie: Ja, men det bliver da først en af de allersidste Dage i Maaneden.

Herved sluttede Forhandlingen Kl. 11.30 Fm.

KRAFTTAGET VED DE PRIVATE JERNBANER.

Allerede i den sidste Tid forinden de obligatoriske Voldgiftsdomstolsbestemmelsers Tilpasning, stod det Majoriteten af de private Jernbaners Personale klart, at virkelig sunde og rimelige Forhold — særlig i Lønspørgsmaalet — ikke kunde komme i Stand ved vort Lands private Jernbaner forinden Arbejdsgiverne paa en eller anden Maade bibragtes den Opfattelse, at Personalet ved de private

Jernbaner havde samme Ret til taalelige Eksistensvilkaar som enhver som helst anden Medborger der udfører et samfundsnyttige og nødvendigt Arbejde samt at Personalet ogsaa var fuldt beredt til at ofre hvad som helst for at bibringe Arbejdsgiverne denne Opfattelse.

Den relativt lange Tid, under hvilken de obligatoriske Voldgiftsdomstolsbestemmelser tilpassedes, havde nemlig bibragt Arbejdsgiverne den Opfattelse, at man kunde gøre hvad man vilde, det hele sluttede i alle Tilfælde med en Voldgiftsdom, og dette bevirkede, at man aldrig tog Fremstillinger eller Forhandlinger med den Alvor Sagen som saadan i Virkeligheden krævede. Dertil kom, at Personalet i den Tid, da Benyttelse af direkte Kraftanstrengelser var forbudt, alene kunde gøre Brug af de Midler som stod til Raadighed gennem Resolutioner, Mødedtalelser og Paavirkning af Offentligheden og iøvrigt agitere for sin Sag.

Dette synes at bibringe Arbejdsgiverne den Opfattelse, at Jernbanepersonalet nu ikke mere vilde eller kunde anvende andre kraftige Midler for Hævdelse af sine Interesser. Ogsaa efter at den obligatoriske Voldgiftsdomstolsafgørelse ikke mere gjaldt, har man helt naturligt ventet længst mulig med Brugen af Strejkevaabnet, vel vidende at dette paa visse Maader er tvæegget naar det gælder Arbejderne i Almindelighed, og at dette af Jernbanemændene maatte anvendes med særlig Forsigtighed. Man ventede at Ophøret af de obligatoriske Voldgiftsdomstolsbestemmelser skulde faa den Virkning, at Arbejdsgiverne forstod at det nu virkelig var Alvor med de Forhandlinger der førtes. Imidlertid har Forhandlingerne de sidste Aar bibragt den Erfaring, at denne Alvor fra Arbejdsgivernes Side ingenlunde var tilstede. Mere og mere stod det klart for ethvert nogenlunde klartseende Individ, at en Kraftmaaling mellem Interesserne var uundgaaelig. Man havde balanceret sig frem saalænge at Stillingen var ganske uholdbar. I en

saadan Situation er det ikke til nogen Nytte at fremhæve Nødvendigheden af at saadanne Konflikter ordnes uden at det store Publikum bliver den lidende Part. Hvad angaar de private Jernbaner, kan ingen med Føje paastaa at Offentligheden i de 20 Aar Organisationen har eksisteret, er blevet unødvendig foruroliget. Spørgsmaalet er, om man ikke fra Personalets Side alt for længe veg tilbage for den Kraftmaaling, som man længe har været paa det rene med var uundgaaelig, og at det er dette Forhold der har bibragt Arbejdsgiverne den Opfattelse, at man stadig kunde fortsætte med at diktere Personalet og at dette ikke voyede at gribe til et virkeligt Forsvar.

For at erindre om nogle af de brændbare Emner, som i de senere Aar har hobet sig op ved de private Jernbaner, behøver man kun at minde om Begivenhederne i Slutningen af 1920. Da enedes Parternes *Forhandlingsdelegerede*, under Bureauchef Kihlmarks Formandsskab, om et Forslag til Bestemmelser om Krigstillæg for 1921, hvilket Forslag imidlertid bagefter forkastedes af Arbejdsgiverne med Hr. O. Wallenberg i Spidsen. Den Opførsel som de mest interesserede Arbejdsgivere da lagde for Dagen var af en saa udfordrende Beskaffenhed, at man et Øjeblik ansaa en aaben Konflikt som uundgaaelig. At Styrkeproven ikke allerede den Gang kom i Stand er blevet fortolket paa forskellig Maade. Nogle har af dette Forhold set et Svaghedstegn, trods det at man med mindst lige saa stor Føje kan betegne dette som en usædvanlig Grad af Selvbeherskelse og klog Taktik. Det var imidlertid tydeligt at Arbejdsgiverne drog urigtige Slutninger af den besindige Koldblodighed som Personalet og dets Organisation ved dette Tilfælde lagde for Dagen. Dette er aldeles tydeligt fremgaaet af Forhandlingerne som senere er ført mellem Parterne.

Som et typisk Eksempel paa hvor nonchalant man paa Arbejdsgiverhold mener at kunne optræde, da det gjaldt vig-

tige Spørgsmaal for Personalet, kan ogsaa erindres om, at Enderesultatet af 12 Aars Forhandlinger vedrørende almindelige Bestemmelser om Løn under Sygdom, Lægetilsyn m. m. ved de private Jernbaner, var en Skrivelse paa 3 Sider fra Jernbanernes Arbejdsgiverforening, hvori man meddelte, at man ikke kunde tiltræde det af Delegerede fra *begge Parter* fremsatte Forslag.

Det var saaledes selvindlysende, at det kun var et Tidsspørgsmaal naar Striden for Alvor skulde udbryde. Som allerede meddelt er den ogsaa nu begyndt ved Stockholm—Roslagens Jernbane, idet at samtlige der i Sv. Jernbanemandsforbund organiserede Personale — med en Undtagelse — Kl. 5 i Lørdags Eftermiddag nedlagde Arbejdet. Stridens Begyndelse er gaaet for sig uden unødvendige Rabaldernumre, som det passer sig og anstaar en skolet og maalbevidst Arbejdergruppe.

En Ting som udnyttes mod Personalet er imidlertid Socialministerens Opfordring til Parterne, at henvise Tvistens Afgørelse til Jernbanernes Voldgiftsdomstol. Man vil i Personaleorganisationens Afslag paa dette Forslag se et Svaghedstegn vedrørende det saglig stærke i Personalets Krav. Nu er imidlertid Forholdet saaledes, at der foreligger aldeles vægtige Aarsager for Indtagelsen af det Standpunkt Forbundet har deklareret i denne Sag, og man skulde maaske tillade sig at forudsætte, at dersom de ærede Skribenter havde haft Rede paa disse Grunde, saa vilde Sagen ogsaa for deres Vedkommende have stillet sig noget anderledes, ligesom man ogsaa maa have Lov til at forudsætte, at ikke heller Socialministeren er saa kendt med Forholdene paa dette Omraade i den seneste Tid, thi hvis dette havde været Tilfældet havde han næppe uden videre foreslaaet at henvise Sagen til Jernbanernes Voldgiftsdomstol.

Vedrørende de aldeles særlige Grunde som har foreligget for Indtagelse af det Standpunkt Forbundet har indtaget, saa er først at bemærke, at Personalet

ved vort Lands private Jernbaner i mere end 10 Aar har praktiseret Voldgiftsretsafgørelser. Det er derfor ikke af noget Slags Princippryteri man har stillet sig afvisende overfor Forslaget. Man har praktiseret det, og ved hvorledes det virker, og som vi allerede har bemærket, har Forholdene nu tilspidset sig paa en saadan Maade at en Kraftprøve mellem Parterne var uundgaaelig. En Tilpåsning af Voldgiftsafgørelsen ogsaa ved dette Tilfælde vilde sandelig ikke have klarlagt Forholdene og skabt naturlige Forudsætninger for en rolig Udvikling ved vore private Jernbaner, det vilde endogsaa kun have udskudt Opgørelsen og tilspidset Forholdene yderligere. Det hjælper ikke i Fald man fra Journalisternes og maaske ogsaa fra de socialt interesseredes Side holder for, at det kun er Konstruktioner, Virkeligheden er nu saadan, og ingen teoretiske Udlægninger kan forandre dette Faktum.

Hvad angaar at Tvisten skulde henvises til Afgørelse ved Jernbanernes Voldgiftsdomstol, saa er dette endnu mere umuligt. Første Forudsætning for at en Part eller tvende Parter skulde gaa med til at lade en Tvist afgøres gennem Voldgiftsdom er naturligvis at man har Garantier for, at den, som i sidste Instans skal afgøre Sagen, nemlig Domstolens Formand, ikke paa nogen Maade har haft Forbindelse med Sagen paa et tidligere Stadium og derigennem bundet sig til denne. Denne Garanti foreligger imidlertid ikke her. Forud for Hændelserne i 1920, som ikke af Pladshensyn vil blive berørt her, har Voldgiftsdomstolens Formand været med til, i Egenskab af Formand ved de i Juni førte Forhandlinger, og fremsatte det Forslag, som egentlig var Arbejdsgivernes Diktat, med Anmodning til Parterne om at antage og underskrive dette. Det maa virkelig under saadanne Forhold tilgives Sv. Jernbanemandsforbund at det ikke anser saadanne Garantier tilstede for en upartisk Afgørelse af Spørgsmaalet, der er en For-

udsætning for at Voldgiftsdomstolsvejen skal kunne følges. Som vi forud har antydnet, maa dette ikke forstaas saaledes, at man vilde være villig til at akceptere Voldgiftsdomstolsafgørelsen under andre Forudsætninger. Vi har kun villet paa-pege hvor fuldstændig umulig det under de forhaandenværende Omstændigheder er at tænke paa Jernbanernes Voldgiftsdomstol med dens nuværende Formand. Iøvrigt foreligger, som allerede paa-peget, i dette Tilfælde ganske exceptionelle Omstændigheder, at al Tale om Afgørelse ved Voldgift maa være udelukket. Det lyder maaske noget ejendommeligt, særlig da det gælder Jernbanemænd, der igennem en længere Tid har anvendt denne Fremgangsmaade, men det er *netop paa Grund af denne Omstændighed*, at de har indtaget dette Standpunkt der bygger paa Erfaring og Sagkundskab.

Kampen maa nu føres til Ende, og efter vor Mening er det bedst for alle Parter. Thi et alt for hastigt Indgreb vilde sikkert kun faa til Følge en fortsat Usikkerhedstilstand med evig Misfornøjelse, der før eller senere vilde give sig Udtryk i mere lokale Tvistigheder. Det er bedre at en ordentlig Opgørelse bliver iværksat, som renser Luften og skaber naturlige Forudsætninger for mere tilfredsstillende Forhold ved Jernbanerne i Fremtiden.

Hvad Personalet angaar, er dette fuldt berødt paa den Styrkeprøve som kun er begyndt, de véd at Kampen kan blive haard, men de véd ogsaa at den ikke er en Følge af et Lune eller en Følge af Vovemod, men at den er fremtvungen af Arbejdsgivernes stejle Holdning overfor de mest berettigede Krav, og det er derfor fast besluttet paa at føre denne Kamp til Ende.

Mange af vore Medlemmer havde sikkert ventet at Kampomraadet allerede nu skulde være udvidet, man synes maaske at det gaar for langsomt med denne Udvidelse. De kan imidlertid være ganske rolige. At en Udvidelse endnu ikke er

sket beror ikke paa, at man ikke fra Begyndelsen har regnet med en saadan, ikke heller paa at man et eneste Øjeblik har regnet med, at Arbejdsnedlæggelsen ved Stockholm—Roslagens Jernbane skulde være tilstrækkelig for at bryde Arbejdsgivernes Modstand. Det er ganske andre Omstændigheder som foraarsager at Udvidelsen endnu ikke er kommet, Omstændigheder, som staar i Sammenhæng med den fra Begyndelsen lagte Plan, saavel som i Sammenhæng med de Forhandlinger som for Tiden føres mellem forskellige Personalorganisationer vedrørende videre Foranstaltninger.

Nu er det Øjeblik kommet, som man saa ofte talte om, at det maa være Slut med Andragender og Resolutioner, og i Stedet gribe til Handling. Det gælder ikke alene Personalets Interesser *ved de private Jernbaner*, men det gælder *samtliges Jernbanemænds vitale Interesser* saa vel som at det naturligvis først og sidst gælder *Organisationens Hæder og Anseelse*. Saa godt rustet som vor Organisation i alle Henseender staar for Tiden, og paa det sagligt set stærke Standpunkt den i dette Tilfælde indtager overfor Modparten behøver man ikke at nære nogen Frygt. Maaske bliver denne Kamp Jernbanemandsforbundets virkelige Ilddaab, men dette bør derfor være en saa meget kraftigere Spore for alle som een at gøre hvad han magter for at vor Organisation skal gaa ud af Kampen, ikke svækket og splittet, men stærk og konsolideret.

Efter alt at dømme er det ogsaa alle vore Medlemmers Opfattelse, og under disse Forhold har vi kun med rolig Maalbevidsthed at afvente Begivenhedernes Udvikling.

(Efter »Signalen«.)

NORDISK JERNBANEMANDS UNION

I Anledning af den om Torsdagen udbrudte Konflikt ved de private Jernbaner var Nordisk Jernbanemænds Unions Se-

kretariat samlede til Møde i Stockholm d. 3. og 4. August for at tage Beslutning om Unionens Stilling til Strejken. Efter en indgaaende Behandling af Sagen og af de Krav som er rejst fra Personalets Organisationer besluttede Sekretariatet enstemmig følgende Udtalelse.

»Nordisk Jernbanemands Unions Sekretariat udtaler sin fulde Tilslutning til de Forholdsregler, som de svenske Jernbanemænd ønsker at træffe for at hævde sine økonomiske Interesser.

Sekretariatet har konstateret at de Lønninger, som for Tiden udbetales de svenske Jernbanemænd ved Landets private Jernbaner, er saa utilstrækkelige og lave at de savner Sidestykke i de øvrige nordiske Lande.

Sekretariatet tilsiger derfor de svenske Kammerater hele den nordiske Jernbanemands Unions økonomiske og moralske Støtte.«

Dansk Lokomotivmands Forening er som bekendt gennem Nordisk Lokomotivmands Forbund Medlem af denne Sammenslutning.

CIVILETATERNES STREIKE I ØSTRIG

Som det gennem Dagspressen vil være bekendt udbød der sidst i Juni Maaned Post-, Telegraf- og Jernbanestrejke i Østrig. Som bekendt medførte denne bl. a. at de til N. L. F.s Kongres anmeldte Lokomotivmænd ikke kunde komme til Stede.

Da det altid er af Interesse at kende Aarsagen til eventuelle Jernbanestrejker samt deres Forløb, skal her kort refereres hvorom Kampen stod.

Forholdet var saadant, at der i Østrig i Marts 1921 var indført en maanedlig Fastsættelse af et Index-Pristal, og med dette som Grundlag havde Organisationen forstaaet, ved Forhandlingerne Maaned for Maaned at gennemføre, at Tjenestemændenes Indtægter — trods den østrigske Kronens evindelige Fald — stadig reguleredes, saa deres Købeevne var den samme som i Marts 1921. Det populære Navn for Lønberegningen var der-

for »Saa og saa mange (5 — 10 eller 15 o. s. v.) Martslønninger«.

Imidlertid var dette, for Tjenestemændene nogenlunde tilfredsstillende, Forhold en Torn i Øjet paa visse Arbejdsgiverkredse, og disse forstod at paavirke Regeringen, som tilhører det kristelige-soziale Parti. Efter Pristallet for Juni Maaned skulde Tjenestemændene have 26 »Martslønninger«, og vakte det derfor stor Forbavselse, da Regeringen pludselig forsøgte at optræde enevældigt, idet den, uden nogen som helst forudgaaet Raadslagning med Organisationerne, meddelte, at Staten var saa fattig, at den ikke kunde regne med Pristallet, og som Følge deraf vilde udbetale Tjenestemændene 21 Martslønninger i Stedet for de dem tilkommende 26. Selvfølgelig reagerede Tjenestemændenes Organisationer heroverfor, og ved Forhandlinger strakte Regeringen sig til 23 Martslønninger, dette var ikke tilfredsstillende for Organisationerne, hvorfor disse fremsatte et Kompromisforslag gaaende ud paa, at Tjenestemændene skulde have udbetalt 24 Martslønninger, medens samtidig Regeringen skulde paalægge den besiddende Klasse af Befolkningen en Skat, som svarede til de 2 Martslønninger Statens Tjenestemænd havde forbedret Statskassen med. Imidlertid afviste Regeringen ogsaa dette Forslag, hvorefter Strejken Lørdag den 24. Juni kom til Udbrud.

Hvorvel den borgerlige Presse i stærke Artikler fordømte denne Forbrydelse mod Staten og Befolkningen, og Regeringen meddelte, at den ikke vilde forhandle med de strejkende, kom det dog allerede Mandag den 26. Juni dertil, at der optoges Forhandlinger, ved hvilke der opnaaedes Enighed. Organisationernes Underhandlere gik ind paa at tiltræde Regeringens Forslag om 23 Martslønninger for Juni Maaned paa Betingelse af, at der for Juli udbetaltes 26 Martslønninger, samt at Regeringen forpligtede sig til straks at forelægge Rigsdagen et Lovforslag hvorigenom der sikredes Tjenestemændene fuld Dækning for Prisstigningen. Dette Lovforslag skulde i Lobet af en Uge være færdigbehandlet af Rigsdagen og straks træde i Kraft.

Lovens § 1 har følgende Ordlyd:

Fra 1. Juli gælder for alle Statstjenestemænd Pristalsprincippet uden Indskrænkning. Der udbetales for Juli 26 Martslønninger, skulde Priserne stige i Forholdet til Pristallet pr. 15. Juni for-

højes Lønningerne med det fulde Beløb Pristallet udviser. Det samme gælder ogsaa fremtidig uden nogen Indskrænkning.

Skulde Pristallet en Gang vise Nedgang i Priserne, fradrages ikke den fulde Forskel mellem Pristallene; men kun den Del der overstiger 5 pCt., saaledes, at dersom Pristallet er 6 pCt. mindre end forrige Maanedes Pristal, formindskes Lønningerne kun med 1 pCt. Denne Bestemmelse gælder dog kun til Maj 1923.

De forskellige Organisationers Delegerede var Mandag d. 26. Juni forsamlede til Møde hvor der blev afgivet Beretning om de førte Forhandlinger og Resultaterne deraf. Det vedtoges derefter med 1500 Stemmer mod 19 at afslutte Strejken. Der vedtoges en Resolution hvori bl. a. siges, at saafremt Regeringen ikke sørger for at alle besiddende Klasser af Befolkningen kommer til at bringe det samme Offer som Tjenestemændene har bragt, forbeholder man sig nøje at prøve Finansloven, og med al Styrke at tilkæmpe sig det savnede Beløb som Efterbetaling.

Denne 3 Dages Strejke har altsaa baaret god Frugt, dels derved, at den har givet Personalet en større Indtægt, dels, og ikke mindst derved, at Organisationerne fremtidig ikke behøver at ofre deres Arbejdskraft paa maanedlige Forhandlinger om Lønningsspørgsmaalet.

E. Kuhn.

PRISTAL OG DYRTIDSTILLÆG

Den 15. August kom det ventede Pristal. Dette viste en større Nedgang end der var ventet og fra mange Sider var fremsat den Opfattelse at Pristallet vilde blive ca. 205, men efter Statistisk Bureaus Beregning faldt Pristallet imidlertid til 199 eller med 13 Points.

Dyrtidstillæget til Tjenestemændene beregnes imidlertid efter et særligt Tjenestemandsbudget der som Grundlag hviler paa et Husholdningsbudget fra 1914 paa 2000 Kr. og i Henhold til Tjenestemandslovens § 92 skal det Udgiftstal man fandt Juli 1919 lægges som Grundlag for Dyrtidstillæggets Fald eller Stigning. Dette var Juli 1919 3466 Kr..

Tjenestemandsbudgettet omfatter kun

følgende Poster: Fødevarer, Brændsel og Belysning, Klæder og Bolig og i Henhold til Lønningsloven skal Dyrtidstillæget formindskes eller forøges med 54 Kr. for hver fulde 3 pCt. Udgifterne til nævnte Livsfornødenheder ændres i Henhold til Udgiftstallet fra 1919.

Udgiftstallet for April-Juli i Aar er udfundet at være 3076 Kr. eller 11,2 pCt. under 1919 Tallet. — Det Dyrtidstillæg, hvorfra Fradraget sker, 1919's Dyrtidstillæg var 702 Kr. og fra dette fradrages da 3×54 Kr., hvorefter Dyrtidstillæget bliver 540 Kr. for gifte Tjenestemænd og for Ugifte $\frac{2}{3}$ heraf eller 360 Kr., med andre Ord en Nedsættelse paa 54 Kr. for gifte og 36 Kr. for ugifte Tjenestemænd pr. Aar, — henholdsvis $4\frac{1}{2}$ Kr. og 3 Kr. pr. Maaned.

Dyrtidstillæggets Størrelse er nu 594 Kr. for gifte henholdsvis 396 Kr. for ugifte Tjenestemænd pr. Aar.

FERIEHJEMMET

Den 10. August fandt Fordelingen af Gevinsterne Sted i det til Fordel for Feriehjemmet arrangerede Bortlodning af Gevinster. — Herrecyklen faldt paa Nr. 35, Damecyklen paa Nr. 3499, Prismekikkerten paa Nr. 972, Herman Bangs Værker paa Nr. 489, Gramofonen paa Nr. 4332, Kaffestellet paa Nr. 4355, Fotografiapparatet paa Nr. 1930, Sophus Bau-ditz' Værker paa Nr. 4010, 8 Dages Ophold paa Feriehjemmet paa Nr. 4273, Potageskeen paa Nr. 3722, 6 Kaffeskeer paa Nr. 4536, en Guldfyldepen paa Nr. 4764, Vilh. Bergsøes »Fra den gamle Fabrik« paa Nr. 3263, en Sølveversharp paa Nr. 2856, 3378 og 133, en Guldeversharp paa Nr. 2806.

Numrene før og efter ovenstaaende Numre erholder en mindre Tillægsgevinst.

Ved Henvendelse paa Kontoret mellem Kl. 10 og 4 og mod Aflevering af Lodsedlen, udleveres den derpaa faldne Gevinst.

Cyklerne er atter i Aar leveret af Hr. Lokofyrb. Asp, Østerbro, og er af udmærket engelsk Fabrikat. Prismekikkerten er leveret af Hr. Instrumentmager Edv. Møller, Vesterbro-gade 36. Cameraet er leveret af Fabrikant B. Okholm, Vesterbrogade 61.

25 AARS JUBILÆUM

Den 1. September kan Lokomotivførerne A. J. Berg, Nørrebrogade 35, St., H. Jensen, Evaldsgade 17, St., M. Mortensen, Rosenvænget, Eshjerg, J. Andersen »Kaja«, Vindingvej, Nyborg, H. Jørgensen, Asger Ryggsgade 12, 3., København B., og A. P. M. Schmidt, Hersegade 34 b, 2., Roskilde, fejre 25 Aarsdagen for deres Ansættelse som Lokomotivmænd ved Statsbanerne.

JUBILÆUMSFEST

Lokomotivfører P. E. Nielsens Jubilæum fejredes ved en lille Højtidelighed den 1ste August. Personalet havde pyntet i Lokomotivførerstuen, og Kl. 9 Fm. samledes det Personale, som kunde komme til Højtideligheden sammen med Jubilaren.

Efter at Repræsentanten i faa velmente Ord paa Lokomotivfører-Afdelingens Vegne havde bragt Jubilaren en Lykønskning, overbragtes Jubilaren et Guldur samt en Adresse.

Efter at Jubilaren i bevægede Ord havde takket Kolleger og Medansatte for Opmærksomheden, og bedt de Herrer, som kunde og vilde komme til hans Hjem til Frokost, skildtes Deltagerne for derefter lidt senere at mødes til Frokost, hvor der herskede den bedste Stemning. At Jubilaren er afholdt, saas af de mange Telegrammer og Presenter som i Dagens Løb ankom til hans Hjem. Jeg er sikker paa, at den Jubilæumsdag vil Nielsen sent glemme.

Brande, den 2. August 1922.
E. Nissen.

EN TAK TIL DANSK LOKOMOTIVMANDS FORENING

I vort Broderorgan »Voraus« giver Lokomotivfører Reichert et Referat af Nordisk Lokomotivmands Forbunds 10de Kongres, og Forretningsudvalget knytter hertil følgende Tak:

Vi vil ikke undlade her paa dette Sted at udtale vor hjerteligste Tak, særlig til Dansk Lokomotivmands Forening; thi kun ved den udpræget gæstfri Modtagelse som blev udvist overfor vor Repræsentant, var det os muligt — med den nuværende elendige Stilling vor Valuta indtager — at kunne deltage i Kongressen.

Maatte de Beslutninger som dér toges, virke til Gavn og Glæde for N. L. F.s Medlemmer, og de Baand som der knyttedes mellem Nord og Syd stadig knyttes fastere sammen til Gavn for det samlede Lokomotivpersonale.

E. K.

Hr. Redaktør!

Maa jeg faa Lov til at skrive et Par Ord i deres ærede Blad. Det er jo nogle Dage siden jeg sidst bad herom, saa De smider forhaabentlig ikke mit Produkt i Deres berygtede og omfangsrige Papirkurv. Jeg er jo bange for at blive skaaret ned, fordi jeg uden Hensyn til Vejret paataaler Latterligheder og Dumheder, enten de træffes mellem Lokomotivmændene eller andre.

Naar jeg nu griber Pennen, skyldes det den lange Artikelserie af »Per Prent« angaaende vor gamle Bekendt fra 5te Maskinkreds, Hr. Hersom, som nu er i Begreb med at gøre Sønderjylland usikker. Jeg mindes saa tydelig Manden da han var her, hvor han i en kort Tid var konstitueret i 5. Kreds, men alligevel opnaaede at gøre sig upopulær for ikke at anvende et stærkere Udtryk.

Hvem kunde egentlig tænke sig at det var nødvendigt at være Kemiker for at opnaa en Stilling som Ingeniør i Sønderjylland. Hvis han var bleven ved sin Profession kunde det i værste Fald være gaaet ud over nogle Krukker eller Flasker, men i Sønderjylland kan han eventuelt slaa meget mere i Stykker, og det synes som om det skal lykkes ham. Han er med et populært Udtryk »for langt ude«. Han synes fuldstændig at savne Begreb om at færdes imellem sine Underordnede og tror i sin Ophøjethed, at det er »dumme Dänen«, han har med at gøre.

Han maa hales ned paa Jorden igen, Hr. Redaktør, og anbringes paa Skolebænken — nej om Forladelse, i en af de magelige Lænestole — i den ny Jernbaneskole for at faa indtærpet en passende Portion Jernbanekærdom i »Kruken«, og naar han er prøvet heri, og har be-

staaet, skulde han som Præmie belønnes med Emma Gad's berømte »Takt og Tone« med Pligt til at læse samme. — Saa kunde han maaske slippe løs igen — men helst paa et Laboratorium.

Undskyld, Hr. Redaktor, men jeg er saa indskrænket, at jeg troede, at en Overordnet Embedsmand burde kunde sine Ting, og ikke Dag for Dag aabenbare en Uvidenhed der kun kan virke demoraliserende og ødelæggende for den Respekt og Agtelse der bør findes mellem underordnede og overordnede. Tilsyneladende er det ligegyldigt hvad Manden foretager sig efter at han er blevet saa meget som han er.

Vigtigmageri er der saamænd nok af. Saa-dan udsteder en Ingeniør en Ordre til et midt-sjællandsk Depot om, at Maskinerne ikke maa holde uden for Skorstenene i Remisen, og at det vil blive paataalt. Og straks faar Depotforstan-deren fat i en Pen, et Instrument, han behand-ler meget daarligere end et Hammerskaft, for paa en Seddel, vedhæftet Ingeniørens Ordre, at meddele, at i Herhold til Ing. N. N.s Ordre ang. o. s. v., vil ethvert Tilfælde blive paataalt. —

Det er saa yndigt at se denne elskelige Om-gang med Blæk og Pen, men man skulde tro at det var noget overflødigt for saa vidt det ikke er for at lave Panik., eller som man sagde i gamle Dage, der skal være »Ramasjama« i den.

Ork ja, Hr. Redaktor, Menneskene er saa smaa til Tider — og saa grinagtige.

Med Haandslag og Hilsen,

Deres Caspar Røghrænder.

„DEN ER PAA VEJ“

Følgende Steder vil Revyen blive opført:
I København Fredag den 8. September, i Kor-sør den 9. i Roskilde den 10. og slutter Søn-dag den 17. September i København.

PROGRAM

Dansk Lokomotivmands Forenings Revy 1922

»DEN ER PAA VEJ«

2 Akter — 3 Afdelinger.

PROLOG

Lokomotivernes Opfinder . . . George Stephenson

I. AKT

(85 Minutter før Afgang)

Pedder Sivertsen Lokomotivfyrb. . . 1. Mand ved de høje Hjul,

Palle Højfin Lokomotivfører Yngre - moderne - fra Gb. Svane Hansen »Pudservalde« Støvsuger og Cigaretsluger.

Ferdinant — pensioneret Tjenestemand — og hans Hustru Ofelia. Omvandrende Musikanter.

H. p. Lopperman eks. Medlem af »Lanternen« med Barnevogn.

Søren Pe'ersen Tovfyrer Ansvarer

II. AKT

(Idyl i Provinsen).

Lokomotivmester * paa Jagt i Hønsegaarden.

Lokomotivmesterens Tjenestepige, Malene fra Sen-geløse.

En kendt Lokomotivfører og Oppositionsmand fra Gb. Ingeniør Velset Spejder ved D. S. B.

Kgl. Skuespiller Sparto — Medlem af Statsbanernes Sparekommission.

5 muntre Spillemand med Horn og Trækbasuner.

1. Akt foregaar i »Caspar Røghrænders« Remise

2. Akt opføres paa et Stutteri.

Premiere Fredag den 8. September Kl. 7 pr.

i Johansens Selskabs-Lokaler paa Haveselska-betsvej.

Derefter Bal til Kl. 2.

Revyen opføres for Medlemmer med Bekendte.

SYGEKASSEN

Sygekassens Specialist i Øre-, Næse- og Halssygdomme. Dr. med. Gottlieb Kjær, Raad-huspladsen 2, er bortrejst indtil 31. August d. A.

Praksis passes indtil nævnte Dato af Dr. Johnsen, der afholder Konsultation paa Dr. Kjærs Bopæl daglig Kl. 2¹/₂—3¹/₂.

„NITTE-KANONEN“, EN NY NITTEMASKIEN

En Opfindelse, der vil have Interesse for Skibshyggere, Kodelsmede og alle, der har med Sammenitning af Plader at gøre, er for nylig gjort af en engelsk Ingeniør. Den bestaar af en lydløs Nittemaskine af Metal, paa en Arms Længde og af Udseende som en større Olje-sprøjte. Den forevistes fornylig for en større

Kreds af Sagkyndige i U. S. A. og ifølge Referatet var den i Stand til at drive et Projektil paa en halv Tommes Diameter og en Længde paa 3 Tommer gennem en Staalplade paa tre Kvart Tommes Tykkelse. En fudstændig Beskrivelse af Apparatets hele Indretning maa for Tiden ikke offentliggøres; det lidt, man har faaet at vide, stammer som nævnt fra Referatet i den amerikanske Presse.

Den anvendte Krudtmængde skal saaledes være mindre end en Tredjedel af den tilsvarende Riffeldimension. Der udsendes ingen Røg, og den eneste Lyd, som høres, er Projektillets Tryk, naar den gaar gennem Pladen.

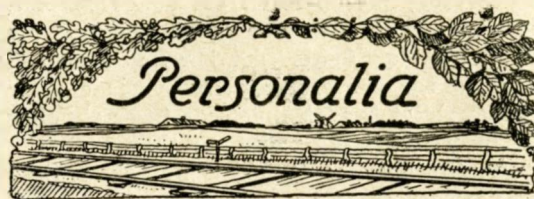
Dets Oprindelse kan henføres til Krigstiden, og det var til en Begyndelse tænkt som en Art Nærvaaben, men efter Frøden fandt man paa at anvende den i Tekniken og det siges nu at skulle kunne træde i Stedet for Trykluftværktøj og Nitemaskiner, saaledes at man i Fremtiden skulde blive fri for den ulidelige, nervepirrende Støj, som i Øjeblikket er uadskilleligt forbundet med Skibsværfter.

Det skal endog spare Tid, idet det samtidig med at drive Naglen gennem Pladen skal kunne tilknanne Naglehovedet med en eneste Bevægelse.

Det skal blive interessant at høre om Apparatets Indretning og fremtidige Udvikling.

TIL MEDLEMSLISTEN

Overført fra D. S. og M. F. til D. L. F.
Fra 1. August 1922:
G. Flisborg, København Ø.

Afskedigelse:

Lokomotivfører H. P. Frikke, Skanderborg, efter Ansøgning paa Grund af Alder med Pension fra 30—9—22 (min. Afsked), og

Lokomotivfører H. N. T. Wendelboe, Københavns Godsbanggaard, efter Ansøgning paa Grund af Svagelighed med Pension fra 31—10—22 (min. Afsked).

Tilladelse til at bytte Opholdssted:

Lokomotivfyrbøderne P. Andersen og E. K. Kristensen, Korsør, fra 1—9—22, og

Lokomotivfyrbøderne H. M. Kristensen, Fredericia og M. V. V. Rasmussen, Raderslev, fra 1—10—22.

H. J. HANSEN

Skrodermester

38. Sønder Boulevard 38.

Anbefaler sig til d'Hrv. Jernbanemænd

Telefon Vester 1574 y.

Leverander til Værelotteriet.

Sanitets & Gummivarer.

Moderspr. m. flere Rør.

Gummistrømper. Alle Sygeplejeartikler. Ill. Prislister sendes diskret mod 30 Øre i Frmk.

Gummisaaler & Hæle.

mrk. »Gepohas«. Saaler fra 1.25—3.25 pr. Par. Hæle fra 0.40—1.30 pr. Par efter Størrelse. Indsend Omrids af højre Skosaal og Hæl. 3 Mdr.s skriftlig Garanti for Slid.

Amerikansk Gummivarer Industri.
Afd. 13.

Tlf. B. 4195. Vesterbrogade 2. Kbhvn. B.

Nærværende Nummer er afleveret paa Avispostkontoret den 18. August

W. Schabraham

forh. mangeaarig Tilskærer hos C. P. Lauritzen & Co.

1. Klasses Herre- og Dameskræderi
Telefon Vester 1165 v.
VESTERBROGADEN 104.

Ryg

Salg direkte fra Lager,

Glas, Porcelæn og Køkkenudstyr.

FJELLANDER & LARSEN

Kontor og Prøvelager

Telf. Vest. 3858. **Vesterbrogade 36, Bagbygningen.** Telf. Vest. 3858

Statsbanefunktionærer 10 pCt. Rabat.

Cafe „San Francisco“ :: Sønder Boulevard 72.
(Hj. af Valdemarsgade.) anbefales. M. Jacobsen.

Redaktion: Vesterbrogade 98 a², København B.
Tlf. Vester 8173 eller Vester 8113.

Udgaar 2 Gange maanedlig.

Abonnementpris: 6 Kr. aarlig.
Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.

Annonce-Expedition:

Vodroffsvej 3 b. København V.
Telefon Vester 8113 eller Vester 4011.
Kontortid Kl. 10—4.

CREMO

Tobak.